

Ouăle clocile ale Ententei

Curat vorbă din poveste, că un om după ce a făcut-o lată de tot cu porcăriile lui, a voit să se strecoare tiptil, tiptil din societate și să se încă nevăzut. Dar în ultimul moment l'a apucat cineva de guler și i-a strigat: Stai, stai, frățicule, rămâi numai aici, ca să miroși și tu porcăria ce ai făcut-o!

Așa stau acum și dușmanii noștri, muscalul, italianul, englezul și francezul intrupat în frumoasa Mariana, și-și miroasă reciproc ouăle lor clocite. Și nici unul nu voințe să dea voie celuilalt să se îndepărteze — ci până la capăt să rămâie împreună în duhoarea isprăvilor lor urite.

UN BIRTAS ȘIRET

Mușteriu (câtre chelner). D'apoi bine Ghiță, ce-i aceasta? Porția de azi nu e nici pe jumătate cât cea de ieri.

Ghiță. Dar unde ați stat ieri?

Mușteriu. Ei colo, la fereastră.

Ghiță. A, vedeți, colo pe fereastră se uită mereu trecătorii și de accia se servesc porții de reclamă.

A. DE ACEEA!

Clientul (într'un hotel la băi, către chelner). Halal de liniștea care-i la d-v., în fiecare dimineață scandal în biroul hotelului. Nu se poate evita lucrul acesta?

Chelnerul. Cam greu, că vedeți, cei mai mulți clienți cer socotelile dimineața.

Cu toții la război...

Jelui-m'aș Doamne cū jale
Jelui-m'aș măicuții mele n vale
Că m'a născut cū o viață grea
Să umblu toată lumea,
Din sfîntit la răsărit
Inima mi-s'a topit
De atăta dor ce duc mereu
Nefiind în satul meu,
Dară eū nū am ce face,
Inima plînge, inima tace,
Că-i poruncă 'mpărătească
Fiecin' să cătănească,
Sub steag să pornească
Porunca să împlinească,
Patria să și-o păzească.
Mulți, foarte mulți sînt chemați
Părinți cu feciori și frați.
Îoată ziua mă gîndesc,
Doamne, ce-o să mai pătesc,
Patru ani am cătănit
Nefiind un cias tichnit.
Cînd trei ani s'au împlinit
Iară avui de slujit,
Căci Nichita s'a sculat
Și 'n Scutari s'a băgat,
Dar noi îndată l'am vestit
Afară de-acolo de nu va fi ieșit
Statul lui întreg va fi prăpădit.
Dar el simțindu-se slab
Și fără ajutor în grab'
Din Scutari el îmi ieșea
Nouă bine ne făcea,
Căci acasă ne slobozea.
Dar iată că rusul afurisit
Cu sârbul cel urgisit
Laolaltă s'au vorbit;
Rusul pe sârb l-a 'nșelat
Și război ni-a declarat,
Visul ca să-și împlinească,
Țara să ni-o cucerească,
Șocotind în gîndul său
Sârbul cel cu cuget rău,
Că rusul din lume cel mai tare
Ii va da ajutor foarte mare,
Dar de-atătea luni de zile
Rusul fiind bătut bine,
Pe sârb nu-l mai ajută
Căci toate și el le găta.
Acum ar vrea el pace
Văzînd că nu se va bate,
Căci noi afară l'am scos
De prin hotarul nost frumos.
Rusul făcu o cercetare
De-ar putea vreo înșelare

Și așa a și făcut
La Italia a trecut
Un diplomat rus priceput.
Pe Italia a nșelat.
La război s'a nduplecat,
Țara să și-o nimicească
Să facă pe voia rusească.
Frunză verde ruptă 'n două
Din o mie nouă sute nouă
Șeasă ani să implinesc
Decând eu tot cătănesc;
Doamne de multe am dat
Și pe toate le-am răbdat,
• Oricât rău am petrecut
Mă știam că mi-s sub scut,
Țăceam, toate le 'mplineam,
La nimeni nimic nu spuneam,
Frunză verde de stejar
Tare 'mi pică cu amar
Că și taica-i asentat
Și cătană înrolat,
Cincizeci de ani a 'mplinit
Având și doi feciori voinici.
Amândoi is în război,
Unul e 'n Galiția,
Altu-a fost în Serbia
Ș'acum în Italia.
Doamne, rea vreme-am ajuns
Și părinți, soldați sînt puși
Să lupte cu noi împreună.
Oh Doamne, rău poate să fie
Când cineva acestea le știe
Și la inimă-l apasă
Văzând ce rău e și pe-acasă.
Când la acestea mă gândesc
De gânduri, zău mă topesc,
De fratele nimic nu știu,
Este mort, sau mai e viu,
Nu mai am pe nime-acasă
Fără numai maica mea,
Fiind și ea singurea
Neavând pe nimenea.
Oh Doamne, ție mă rog,
Fă acum îndestulare
Intre popoarele 'ncăierate,
Care stau înverșunate,
Nesocotind vre-o dreptate,
Rogu-te și pune pace
Și ne iartă de păcate,
Fii tăi iubiți, să fim
De acum în veci, amin!

Intocmită de Iovanici Nicolae,
din comuna Ianova, din regim. 46 de
infanterie, la comp. 10.

Ce zice David?

— Măi Costane — zise părintele Onuț într-o Duminecă dimineată către sluga lui, un fecior de altcum harnic, dar cam ciacanău, — te du la arândașul David și-i spune că dacă 'mi va da pe litra de mălai două coroane (era mă rog în vremurile cele bune), atunci îi voi vinde două sute, dacă nu, mai ieftin nu-i pot vinde mălaiul. M'ai înțeleși?

— Înțeleș domnule părinte, — răspunse sluga și se și duse să-i implinească porunca.

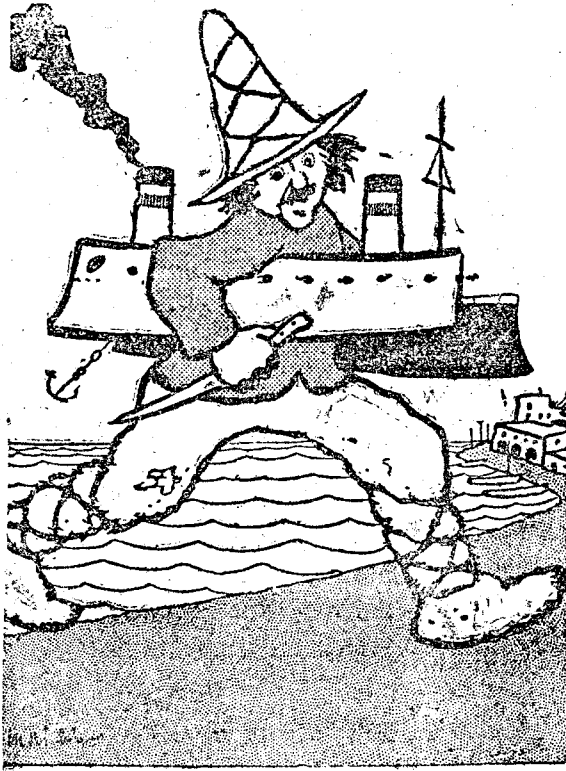
După acestea părintele își ceti rugăciunile și se duse la slujbă. Sluga împlini porunca părintelui, după aceea se găta și merse și el la biserică.

După Evanghelie părintele Onuț îi nu predica. Intre altele voia să întărească cele zise cu un citat din Psalmii prorocului David. — Ascultați, ce

zice David... zise părintele, uitându-se din întâmplare la sluga lui care tocmai atunci intrase în biserică. Da sluga de colo:

— Zice, domnule părinte, că mai mult de opt pițule nu poate da pe litră; încă și așa e prea bine plătit...

Micu! hot

Caricatura aceasta arată modul cum Portugalia fură vapoarele germane cari erau ancorate în porturile portugheze dela izbucnirea războiului.

Glume

SE ȘTIE AFLA

Un țigan alerga cu un cocoș furat.
— Stai, măi țigane! îi strigă politistul care-l gonea.

— Stai d-ta, că doar pe d-ta nū te gonește nimeni.

CONTRADOVADA

Ionel: Apoi asemenea lucruri învățăm și noi. La școală am învățat că apa e un lichid fără culoare și fără gust. Eri am adus unchiului Nicolae bere în care am turnat puțină apă și dânsul a observat imediat lucrul acesta.

EXPLICABIL

Un domn (în baie). — Domnule redactor, se vede că faceți gimnastică numai cu brațul drept, căci musculatura dv. e foarte dezvoltată.

Redactorul. — Ba nu, dar cu brațul drept arunc manuscriptele la coșul de hârtie!

LA JUDECATORIE

— S'a dovedit că ai spart casa de bani a domnului Popescu.

Acuzatul. — Aveam de gând să cer mâna domnișoarei Popescu și vream să mă conving mai întâi dacă are habacu bani.

LA UN BIROU DE PLASARE

Cucoana. — Văz că ai cel puțin douăzeci de fete colo în odaie, și cu toate acestea zici că n'ai nici una pentru mine!

Patroana biuroului de plasare. — Ah,

acelea au fost deja toate în serviciu la d-v.

OBRAZNICIE

Doctorul. — Să pui cocoanei linitorile acestea.

Fata din casă. — Mare mirare, dacă s'or lipi de dânsa.

VANATORII DE OCAZIE

Țăranul. — Poftim, boerule, cu pușca d-tale mi-ai hârbuit ceasornicul.

Boernașul. — La ce naiba umbli la vânat cu lucruri de preț în buzunar!

LA STAREA CIVILA

Ofițerul stărei civile. — Dar logodnicul dumitale e beat turtă... cum vrei să vă cunun?

Mireasa (cam urâtă). — D'apoi credeți d-v. că ar fi fost chip să-l aduc aci, dacă era treaz!

SINCER

Nevasta. — Pe unde mi-ai fost toată ziua?

Bărbatul (un pierdevară). — Am căutat de lucru.

Nevasta. — Ai găsit ceva?

Bărbatul. — Slavă domnului... nu!

PROBATUM EST

Concepistul. Ei, muștele naibii, la hârtia de muște nu se duc, tot de nasul meu se leagă. Lască, că vă dau eu de hac, am să lipesc hârtia de muște pe nas!

DUREROS

Studentul (către gazda, care i-a spart paharul de bere): Auleu, coană Veto, tocmai lucrul cel mai indispensabil mi-l spărseși și d-ta!

AULEUI

Mușteriu (către chelnerul berăriei). Du-te Piccolo, de vezi dacă mai e lumină la mine acasă.

Chelnerul. M'am și uitat, nu mai este; dar nevasta d-tale stă afară la ușă.

INGRIJAT

Conducătorul (către un parvenit, care căzu pe o stâncă fără să pată ceva). Da, asta e un loc nenorocit, anul trecut a căzut tot aci o calfă de croitor.

Parvenitul. Să nu mai spui la nimeni că am căzut la un loc așa de comun.

UN DATORNIC CIUDAT

— Ei n'are să plătească odată, la care urci în fiecare zi cele trei scări?

— Puțină nădejde, că mă anamă mereu spunându-mi că cum sunt eu de corpulent îmi face foarte bine... acum de câte ori viu mă cântărește.

PROBATUM EST

— Ia spune-mi vecine, care-i pricină, că cerșetorii fug din casa d-tale. parcă i-ar goni cineva din urmă?

Vecinul. O, e foarte simplu... Am pus lângă ușă un scaun cu un chipiu vechiu de politist și cerșetorii cred mereu că au nimerit în casa unui politist.

Poșta redacției

D. I. P. Sajószentiván. — Articolul Dv. pentru Cucu »Estă-i Cronica a fost scos de cenzură. Așteptăm dar altele.

Poezi cătănești

Frunză verde, haida hai
 In ziua de 1 Mai
 Am plecat din Kispesta
 In front, la Italia
 Ca să ne păzim țara.
 Frunză verde din lezezi,
 Noi plecat-am tot honvezi,
 Chiar honvezi, din cei vestiți,
 Cari a 30-s numiți;
 Frunză verde, iacășa
 Compania a treia.
 Și atunci când am plecat
 Noi prin Pesta am intrat,
 La gara de miază-zi
 Repede trenul sosi,
 Nouă poruncă ne veni,
 In vagoane-a ne sui,
 In vagoanele de vite
 Pentru noi special gătite.
 Frunză verde, lemn uscat
 Trenul tare-a fluierat,
 Apoi cu noi a plecat,
 A plecat pe drum frumos,
 Chiar pe Dunăre în jos,
 Apoi trenul ne-a mai dus
 Și pe partea din apus,
 In Austria ne-a dus
 Tot în jos și tot în sus;
 Iară Marți de către seară
 Sosirăm în ultima gară,
 Aice noi jos ne-am dat,
 Drumul de-a lungu-am luat
 Și am ajuns într'un sat;
 Am mers cale de un ceas
 Și am căpătat sălaș,
 In sălaș noi ne-am culcat
 Care unde-am apucat,
 Dimineața ne-am sculat
 Și la soare ne-am uitat,
 Și l-am văzut răsărind
 Roșu, mândru și lucind,
 Inima noastră încălzind.
 Am odihnit ziua toată
 Intre munți, pe-o vale lată,
 Frunză verde, plin cu spini
 Așteptam ziua de mâini,
 S'a venit în zi de Joi
 O poruncă pentru noi,
 Iute atunci ne-am gătat
 Și mai departe-am plecat.
 Și mergeam pe drum mare
 Cu suspin, cu mare greu,
 Că pe ale noastre spate
 Erau multe încărcate,
 Era cald și asudam,
 Apoi iar ne odihneam,
 Intr'un sat ne am băgat
 Și la prinz am mănecat,
 Am mâncat conservă rece
 C'asa honvedul petrece.
 Plecat-am iară prin păduri
 Făcând foarte multe drumuri
 S'am ajuns iar într'un sat,
 Și 'n cortele ne-am băgat,
 Aici doar ne-am alinat,
 Iar acum, precum vedem,
 Aici mai multă vreme stăm
 Că tare bun loc avem.
 Toți în barăci noi ședem,
 Jos pe frunze ne culcăm.
 Apoi iar ne ducem, nu ședem,
 Sus la munți să ne 'nvățăm.
 Trecând pe frontul cel
 Italianul a venit,
 Iar honvedul l-a zărit,

Iute la el a sărit.
 Frunză verde măgheran
 La Rusale-a fi un an,
 Iar tiranul de dușman
 Nu mai poate fi viclean,
 Tot se 'ntoarce, se 'nvârtește
 Și nimic nu isprăvește
 Cât timp honvedul trăește.
 Acum de toate lăsăm
 Că nu știm ce apucăm,
 Va veni vre-o telegramă
 Noaptea de ne dă alarma
 Să ne ducem iute, tare
 Căci în front nu e răbdare.
 Noi vom pleca bucuroși
 Ca și bunii noștri strămoși.
 Frunză verde din ogor
 Rog pe domnul redactor
 Poezia 'mi s'o cetească
 Și 'n »Cucu« loc să-i găsească.
 Foaia »Cucu« e vestită
 Și prin sate e cetită.
 Frunză verde de alune
 Sunt culese de un june,
 De un june ce iubește
 Și la honvezi cătănește.
 Frunză verde-a nucului
 Voi numele să vi-l spui,
 Frunză verde edera
 Sunt Nicolae Betea,
 Frunză verde lemn uscat
 Sunt din comitatul Arad.

Tare de spirit

Un hoț intră într'o casă de zăloge
 cu pistolul îndreptat asupra omului care
 se afla la tejghea.
 — Bani, ori viața!
 — Nu fi atât de scump! Cât pot să-ți

daū pentru pistolul acela ruginit? Cel
 mult o coroană.

Cumătra moarte povestește cu cosașul

— Vezi cumetre, de mă chiamă și pe
 mine la coasă în moșioara ta, că vezi,
 să întârzie timpul și nu vei mai avea
 ce să cosești.

— Nu sunt gata încă cumătră, până
 nu 'mi pregătesc merinde, să am pân-
 nă gat cu cositul.

Frică

Blaū Ignat (către fiul său, pe care
 l-a bătut învățătorul): Așa, altădată în-
 văță mai bine. Acum însă du găscă a-
 ceasta învățătorului.

Copilul (plângând): Of, vai, vai..

Blaū Ignat: De ce te vaiti?

Copilul: Domnul învățător în fie-
 care zi mă va bate, pentrucă în fiecare
 zi să capete câte-o găscă.

Statuia păcii

Statuia păcii din ilustrația noastră e de vân-
 zare. Italianii, rușii și francezii tot stau la indo-
 ială dacă să o cumpere ei, iar germanilor și aus-
 tro-ungarilor puțin le pasă ce va fi cu pacea, pen-
 trucă cu cât mai mult se amână cumpărarea, cu
 atât mai scumpă va fi pacea.

Făt-frumos și maica lui.

— Poveste. —
(Urmare și fine.)

— Hei! dragu mării, grăi Sfânta din cap, cine te trimete pe acolo nu vrea să te crească, ci să te prăpădească; dar bun e Dumnezeu!

Apoi îi dete să mănânce nițel și îl lăsă să se mai odihnească, iar ea se duse la grajd, scoase un cal, îl înșelă, puse merinde în desagi și desagi pe cal și îl legă de stâlpu casei, iar când se deșteptă din somn Făt-frumos, îl duse la el și dându-i un fluier îi zise:

— Când vei ajunge aproape de munți, să începi a cânta din fluier și munții au să stea locului, iar tu, fără ca să te oprești din cântec, să iei apă și să pleci cântând mereu.

Făt-frumos mulțami sfintei, sărutându-i mâna, și porni în paza Domnului.

Când ajunse la o aruncătură de săgeată departe de locul unde se băteau munții în capete, scoase fluierul din brâu și începu o doină, așa plină de dor, că toate firicelele de iarbă incremeniseră ascultând, iar vântul care adiea prin partea locului, își uitase rostul și înțienise supt o muche, ascultând doinirea voinicului.

Munții nu se mai băteau; ascultau și ei.

Atunci Făt-frumos se duse tot doinind, și luă apă vie și apă moartă din fântână și porni la drum.

Când luă fluierul dela gură, încă nu ieșise bine dintre munți așa că, începându-și iar bătălia lor, munții apucară coada calului și o rupse, de rămase bietul cal pocit.

Ajungând la Sfânta Vineri, mai odihni o fărâma, pe când Sfânta scoțicindu-i prin desagi, scoase sticla cu apă vie și apă moartă și o puse bine, iar în locul ei puse apă d'astălaltă, fără dar.

Deșteptându-se, își luă rămas bun dela Sfânta Vineri, mulțumindu-i pentru bunătatea inimii ei, apoi purcese spre casă.

Când ajunse la poartă, zmeul tocmai ținea în brațe pe mama lui Făt-frumos și când îl văzu, se șterse de trei ori la ochi, că el tot credea că i se năzărește. La urmă, văzând că nu e părere, ci Făt-frumos în carne și oase, o sbughi repede în odaia lui, lăsând pe fata de împărat în pat.

Când intră Făt-frumos pe ușă, măsă se ridică așa, nițel, într'o rână, zicând că nu poate mai mult și sărutându-l de bine ce a venit, bău apa spunând că parcă i s'au mai ogoit puțin junghiurile. Iar a doua zi era pe picioare, bună zdravănă.

Făt-frumos nu mai putea de bucurie văzându-și muma însănătoșată și își luă iar felul lui de viață, pe care-l avusese până atunci.

Umblă toată ziua după vânat, doinind prin pădurea deasă.

Maică-sa însă și cu Zmeul făceau venin de moarte. Nu mai era de trăit.

Dar cât și-au frământat ei mintea, a fost într'un zadar. Nu mai aveau ce să iscodească. Până ce într'o zi, nu știu

cum îi veni ei, și pe când Făt-frumos tot robotea p'acolo, îi zise:

— Hei! fătul meu! Ce om a mai fost și taică-tu! Să-l fi legat cu gură de mătase, praf și-o făcea!

— Dece nu-mi faci și mie, maică, o gură de mătase? întrebă Făt-frumos, că aș vrea și eu să-mi încerc puterile.

Când auzi una ca asta, măsă era aproape să-și iasă din fire de bucurie.

Fuga se duse și îi făcu o gură de mătase, în douăsprezece vițe, și-l legă strâns pe Făt-frumos, care încercă zadarnic să o rupă. Că de! era împletitura în douăsprezece!

Atunci sări zmeul din ascunzătoare și-l făcu bucățele cu paloșul. Pe urmă, punându-l într'o pereche de desagi, l'au pus pe un cal și i-au dat drumul să se ducă încotro o vedea calul cu ochii.

O fi mers cât o fi mers calul, că la o vreme au picat desagi după cal și s'au risipit bucățelele din ei. Trecând atunci o cioară p'acolea, a luat un cioaran și s'a dus cu el tocmai pe unde să-lăsluia Sfânta Vineri, care cunoscând osul, întrebă cioara de unde-l are?

Cioara îi spuse că lia găsit într'o rariște din pădure și dacă vrea, îi arată drumul.

Sfânta Vineri a plecat numai de cât, a luat fărâmele de carne, le-a adus acasă și apoi punându-le una lângă alta, întocmi trupul lui Făt-frumos, de iznoavă. Numai pe cioaranul luat de cioară lipsea puțină carne, pe care o ciugulise pasărea. Atunci Sf. Vineri, tăia purcelul dela scroafa sie-ponosie și puse la loc carnea care lipsea. Pe urmă, îl udă cu apă vie și moartă, și Făt-frumos sări deodată în picioare, și grăi frecându-se la ochi:

— Greu somn mai dormiiu!

— Dormeai mult și bine tu, dragu mării, dacă nu eram eu! zise Sfânta Vineri. Apoi îi spuse cum trebuie să puie lucrurile la cale, când o ajunge dacă ține la viața lui.

Făt-frumos sărută de o mie de ori mâna sfintei Vineri și apoi plecă.

Măsă nu se mai sinchisea acum de nimic, crezându-l putrezit de mult, și se sbegua prin casă cu Zmeul, când fără de veste răsări în prag Făt-frumos. Parcă-i bătuse Dumnezeu, așa au rămas amândoi la vederea lui.

Făt-frumos făcu ciopăi pe Zmeu, apoi zise către maică-sa fără nici un pic de mânie, în cuvinte:

— Maică, să-mi faci o cămașă largă de tot ca să ne poată cuprinde pe amândoi.

Iar când cămașa fu gata, se îmbracă anândoi cu ea și ieșind afară, Făt-frumos zvrâli o săgeată în sus, rugându-se lui Dumnezeu:

— Doamne, dacă oiu fi eu vinovat în ceva, să cază săgeata pe mine!

Dar săgeata a picat alături și s'a înfipt în pământ.

Pe urmă svârlind-o iar, când zise el:

— Doamne, dacă o fi vinovată, să cază pe ea! Săgeata căzu drept în creștetul maicii lui și o despica din creștet până în tălpi.

Și așa ajunse mânia cerului pe căinoasa de mamă.

Lămuriri referitoare la Ajutorul de stat

pentru familiile celor înrolați precum și despre îngrijirea invalizilor, a văduvelor și orfanilor celor căzuți în războiu.

Broșura este întocmită după ordinațiunile și legile referitoare la ajutoarele ce se dau din partea statului, și este împărțită în trei părți:

I. Ajutorul de stat.

Pe 12 pagini se vorbește în broșură despre felul cum se dă ajutor familiilor a căror susținător a fost înrolat. Se arată cu deamănuntul care familie are drept să ceară ajutor și cât îi se poate da după lege. În fiecare comitat ajutoarele se schimbă. Se relevă cât ajutor se dă în comitatele românești.

II. Ingrijirea invalizilor și a familiilor acestora.

În acest capitol se spune, pe 11 pagini cum se îngrijește statul de soldații și ofițerii care au devenit ologi, ciungi, etc., în decursul împlinirii datoriilor lor militare. Se arată cu cifre cât ajutor se dă lunar, ori anual invalizilor și familiilor lor.

III. Ocrotirea familiilor celor căzuți (morți) pe câmpul de luptă, precum și a celor dispăruți.

Sub acest titlu se publică cu deamănuntul ajutorul dela stat al văduvelor, orfanilor și al familiilor celor căzuți pe câmpul de luptă. Se arată sprijinul material lunar al văduvei, speșele de creștere ale orfanilor și ajutorul provizor anual în cazul când soldatul a dispărut. Toate aceste se cuprind și într'un articol separat unde se arată competențele lunare ale văduvelor și orfanilor rămași de ofițerii, cadeții și stegarii căzuți în războiu, și speșele de educație. Broșura aceasta este unica în felul său. În toată broșură se pun întrebări și se dau răspunsuri înțelegătoare.

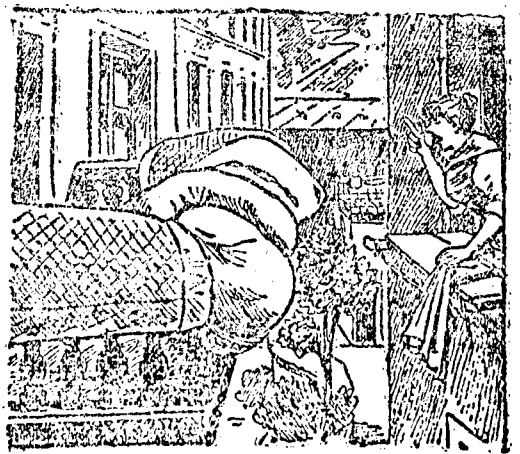
Prețul 40 fileri, plus 5 fileri porto postal. Se poate căpăta dela

Administrația ziarului

„Foia Poporului Român”

BUDAPESTA, VII., Ilka-utca 36

Ghicituri

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Birăuțiu.

Tipografia „Poporul Român”, VII., Ilka-utca 36.